

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.III.37.239/2013/6.szám

A Kúria dr. Bánszegi Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a dr.jogtanácsosok által képviselt(.....) alperes elleni fennmaradási engedély tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a Debreceni Törvényszék 9.K.30.180/2012/16. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 23. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Törvényszék 9.K.30.180/2012/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az építésügyi hatóság számú határozatával építésügyi bírság kiszabása mellett végleges fennmaradási engedélyt adott helyrajzi számú ingatlanon megépített gazdasági épületre azzal a

kikötéssel, hogy a befejező munkaként fennmaradt homlokzatépítés, továbbá a meglévő faház bontási munkáit határidőre az építtető köteles elvégzeni.

2003. április 25-én a-es számú határozattal kötelezték H.I.-t, hogy a számú fennmaradási engedélynek megfelelő állapotot állítsa vissza. A kötelezésnek az építtető nem tett határidőre eleget, ezért az számú határozattal végrehajtási bírsággal sújtották és a teljesítésre új határidőt állapított meg az elsőfokú hatóság. Az építtető több fórumhoz fordult panasszal. Miután a végrehajtási kötelezettségét nagyrészt nem teljesítette, ezért végrehajtási bírság és új teljesítési határidő meghatározására került sor három alkalommal. Időközben jogszabályváltozás folytán az építtető fennmaradási engedély iránti kérelmet terjesztett elő 2011. február 14-én.

Jegyzője számú határozatával az engedély nélkül épített bővítményre, továbbá a kerti tárolóra vonatkozó fennmaradási engedély iránti kérelmet elutasította. A határozat hivatkozott az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Étv.) 48.§ (1) és (2) bekezdésére,-es számú véleményére, amely alapján megállapította, hogy az engedély nélkül épített bővítés közérdeket sért. Megállapította, hogy a mezőgazdasági zónában a megengedett legnagyobb beépítettség 3%, az építési mód szabadon álló, az építmény magasság 3,5 méter, 720 és 1500 m² telekterület között egy gazdasági épület helyezhető el, míg az építéssel érintett telek területe 922 m², amelyen egy gazdasági épület helyezhető el, jelenleg a faházzal kettő van. A falazott épület építménymagassága jelenleg 4,42 méter, az épület és a bővítés szabályos helyen áll, szomszédos érdeket nem sért, a faszerkezetű épület szabálytalan helyen a hátsó telekhatártól 1,40 méterre helyezkedik el.

A Kormányhivatalszámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapította, hogy a külterületi helyrajzi számú ingatlan területe 922 m², művelési ága kivett, gazdasági épület és kert. Az ingatlant a Város helyi építési szabályzatáról és szabályozási tervéről szóló 8/2003. (V.23.) számú Kr. rendeletjelű különleges mezőgazdasági zónába sorolja. Az övezetben lévő telkeken a 14.§ (3) bekezdésében, valamint az (5) bekezdés e) pontjában, valamint az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII.20.) számú Korm.rendelet (a továbbiakban: OTÉK) 29.§ (2) bekezdésben foglalt előírások értelmében minimum 2 hektár terület megléte esetén lehet legfeljebb 3%-os beépítettséggel, 3,50 méteres építménymagassággal egy gazdasági épületet elhelyezni. Ezzel szemben jelenleg az ingatlan beépítettsége 11,41%, azon két gazdasági épület található

a 4,42 méter építménymagasságú bővített gazdasági épület és 2,65 méter építménymagasságú kerti épület. Így az ingatlanon több gazdasági épület található a megengedettnél, és az épület alapterülete és építménymagassága jelentősen meghaladja az előírt mértéket. Hivatkozott az Étv. 48.§ (2) bekezdés b) pontjára, az Étv. 18.§ (1), 19.§ (2) bekezdés a), b) pontjára. Megállapította, hogy a gazdasági épület nem a terület rendeltetésszerű használatát, hanem lakás célját szolgálja. Az építési munka nem felel meg a helyi építési szabályzat és szabályozási terv előírásainak, valamint közérdeket sért, ezért a fennmaradási engedély iránti kérelmet el kellett utasítani.

A felperes keresetében az alperesi határozat elsőfokú határozatra kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint a tervtanács állásfoglalása nem volt megfelelő, mert a közérdek sérelmének vizsgálatára nem folytatott le megfelelő eljárást. A szabálytalan bővítmény létesítése elsődleges védelmi célból történt, csupán másodlagosan szolgál az építményrész lakhatási, tárolási célt. Az építési engedély hiánya a fenyegető veszélyhelyzet kialakulása következtében rövid időn belüli intézkedési kényszerre vezethető vissza. A felperes célja elsődlegesen az épület bővítményének fennmaradása, ezért az ingatlanon lévő faházat elbontotta, így az ingatlan százalékos beépítettsége jóval a felülvizsgálni kért határozatban megjelölt 11,41% alá került. Álláspontja szerint a beépítettség mértékét sem helyesen állapították meg. Hivatkozott arra, hogy az Étv. 48.§ (2) bekezdésének b) pontjában nem játszhat szerepet a szabálytalanság, kizárólag az, ha az építési munka fennmaradása nem sérti a közérdeket. A 2004-től hozott hatósági döntések kézbesítése nem volt szabályszerű, így a felperesben nem tudatosították, hogy milyen jogok illetik meg. Az alperes nem tisztázta a tényállást, a bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

A Debreceni Törvényszék ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a per tárgya kizárólag a fennmaradási engedély kérelmet elbíráló határozat volt, a korábbi eljárások, az építményrész és faépület bontásával kapcsolatos határozat nem tárgya a pernek. Hivatkozott az Étv. 2.§ 2-4. 6. valamint 14. pontjára, az Étv. 13.§ (1) bekezdésére, a DÉSZ 14.§ (3), (5) bekezdésére, az OTÉK 29.§ (2) bekezdésére. Megállapította, hogy ezen feltételek megléte esetén is egy elsősorban tárolás célját szolgáló épület elhelyezését teszik lehetővé, legfeljebb 3%-os beépítettséget eredményezve 3,5 méteres legnagyobb építménymagassággal. A felperes építési engedélyt nem kért, bontás elrendelése után az építési munkát befejezte,

fennmaradási engedélyt nem kért 2011-ig és a rendeltetéstől eltérő használat engedélyezését sem kérte. A veszélyhelyzet elhárítására vonatkozó hivatkozása a felperesnek nem volt igazolt, a beépítettség építménymagasság túllépése közérdeket sért, míg magánérdek nem olyan méltányolható érdek, amelyre hivatkozással bármilyen más érdeksérelem vagy a közérdek sérelme ne lenne megállapítható.

A jogerős ítélet ellen a felperes 23. sorszám alatt terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint a törvényszéknek a teljes közigazgatási eljárást kellett volna felülvizsgálni, így a bontási engedéllyel kapcsolatos eljárást is, mert az összefügg a fennmaradási engedély iránti kérelemmel. Hivatkozott arra, hogy a bíróság nem tett eleget a tényállás-tisztázási kötelezettségének, melyet a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-a egyértelműen rögzít. Nem tisztázta azt sem, hogy megfelelően járt-e el a közigazgatási szerv, mikor a közérdek sérelmére vonatkozó rendelkezésekre hivatkozva utasította el keresetét, mert a terület lakosainak nagyszámú nyilatkozatát csatolta arra vonatkozóan, hogy nem sérti a helyben lakók, személyek érdekét az épület fennmaradása. Hivatkozott a Ket. 114. § /1/ és /2/ bekezdésére, arra, hogy a közigazgatási szerv egy éven túl intézkedett, a helyszíni jegyzőkönyvek eljárási szabálysértéssel készültek. A hatóság hibásan számolta a beépítési százalékot. Nem vizsgálta azt sem, hogy az épület alátámasztására szolgált az építményhez hozzáépített rész. Ugyanakkor szakértőt kellett volna bevonni az eljárásba arra vonatkozóan, hogy a határozat végrehajtása milyen következményekkel jár.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 272.§ (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A Pp. 275.§ (2) bekezdésének első mondata szerint a Kúriai jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

A Kúria tehát a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben

konkrétan megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálhatta felül. A felperes a felülvizsgálati kérelemben csak a Ket. 50. §-ának és 114. §-ának megsértésére hivatkozott. A Ket. eljárási szabályai a közigazgatási eljárásra vonatkozó szabályokat rögzítik, míg a bíróság a Pp. szabályai alapján jár el.

Azzal, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében a Ket. 50.§-ára hivatkozott, a felülvizsgálati kérelem lényegében a bizonyítékok Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerinti szabad mérlegelését támadta.

A Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 270.§ (2) bekezdése szerint a Kúriától jogszabálysértésre alapítottan lehet a jogerős ítélet felülvizsgálatát kérni. Anyagi jogi és eljárásjogi szabályok megsértése egyaránt alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, azonban, ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani. Ha tehát a bírósági ítélet tényállása iratellenesen került megállapításra, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok értékelése, akkor az eljárási szabálysértés megállapítható. Nem állapítható meg ugyanakkor jogszabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja. Ebben az esetben a Pp. 275.§ (1) bekezdése értelmében nincs lehetőség felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újraértékelésére. A felperes anyagi jogszabálysértésre nem hivatkozott. A bíróság ítélete a tényállást helyesen állapította meg, okszerű, logikai ellentmondást nem tartalmaz a bizonyítékok mérlegelése, így eljárási szabálysértés nem állapítható meg.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a tényállást és ennek alapján helytállóan vonta le jogi következtetését, az alperesi hatóságok törvényes határozattal utasították következtetését, az alperesi hatóságok törvényes határozattal utasították el a felperes kérelmét.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdésének alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának a Pp. 78. § /2/ bekezdése

értelmében határoznia nem kellett.

A felperes illetékfizetési kötelezettsége az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának /1/ bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. január hó 22. napján

Dr.Kárpáti Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr.Beniczkyné dr.Kelemen Gyöngyi sk. előadó bíró, Dr.Fekete Ildikó sk. bíró

A kiadmány hitelével

bírósági írnok